

LOST

PERDITA

Ĉi tiu Evangelia traktado estis tradukita per komputilo. Se vi povas korekti aŭ plibonigi la lingvon, bonvolu kontakti la oficejon per info@angp.co.za

Perdiĝi en ĝangalo kun malsataj bestoj kaj mortigaj serpentoj estas plej timiga. Perdiĝi en dezerto, kie ne estas akvo, neniu vojo kaj neniu gvidilo, kondukos al morto. Perdi sin en alta maro sen kompasoj, sen manĝaĵo kaj akvo, sen veloj aŭ meĥanika potenco, sen protekto kontraŭ la varmego aŭ malvarmo, estas katastrofo. Perdiĝi sur la altaj montoj, kovritaj de neĝo kaj glacio, estas certa morto. Sed la plej malbona estas perdiĝi en mondo de peko kaj degradiĝo, ĉar ĝi kondukas al spirita detruo, morto kaj infero. La psalmisto skribas "Mi vagis kiel perdita ŝafo" Psalmojn119: 176. Ŝafoj bezonas paŝtiston aŭ ili falos peditaj de malsataj leonoj, ursoj aŭ lupoj. Ili bezonas

veran paŝtiston kiel David, kiu mortigis la leonon kaj la urson. Li volis perdi sian vivon pro la ŝafoj. Ni bezonas Jesuon, la solan fidindan kaj veran paŝtiston, kiu donis sian vivon por ni, kaj kondukas nin al verdaj paŝtejoj kaj al kvietaj akvoj. Jesuo diris: "Mi estas la Bona Paŝtisto, kaj konas Miajn ŝafojn, kaj ili konas Min." Johano 10:14.

Ne sufiĉas por ŝafoj havi paŝtiston. La paŝtisto devas esti vera paŝtisto. Dio diris al Jeremia: "Mia popolo estas ŝafoj perditaj, iliaj paŝtistoj erarigis ilin." Jeremia 50: 6. Ne sekvu memfarajn paŝtistojn, kiuj estas blindaj gvidantoj de blinduloj. Sekvu Jesuon, kiu venis por serĉi kaj savi tiujn, kiuj estas perditaj. Li daŭre serĉos kaj savos tiujn, kiuj estas perditaj. Li daŭre serĉos, ĝis Li trovos ilin.

Antaŭ multaj jaroj mi renkontis du ĉasistojn en Sudokcidenta Afriko, kiuj iam estis perditaj en la dezerto Kalahari. Ili vojaĝis al la dezerto kun siaj edzinoj kaj infanoj en vagono tirata de azenoj. Alveninte al monto, ili starigis siajn tendojn. Unun tagon la du viroj, kiuj eliris ĉasi ĉasaĵon, trovis spurojn de grego de antilopo. Ili sekvis ĉi tiujn kaj estis kondukataj pli kaj pli profunden en la dezerton. Vespere la unua ĉasisto ekvidis la antilopon, pafis kelkajn el ili, kaj poste iris serĉi sian kunulon, sed malsukcesis. La alia ĉasisto, sen diri al sia kunulo, sekvis alian malbonon, kiun li atendis, kondukos al la sama grego.

Dum la unua ĉasisto daŭre serĉis sian amikon, mallumo ekis, kaj li tute perdis sian direkton. Li trairis la plej grandan parton de la nokto, esperante, ke li vidos la fajrojn de la tendaro, kiuj kondukos lin al sekureco. Li plu marŝis du tagojn kaj duonon, ĝis li sinkis tute elĉerpita, perdita kaj venkita de soifo. Lia lango ŝveliĝis kaj sangis kaj pendis de lia buŝo. Li estis perdita kaj mortanta pro soifo en la varma

dezerta sablo. Kuŝante en tiu mortanta stato, li turnis sin al Dio por helpo. Li ne povis eldiri aŭdeblan preĝan vorton, sed Dio, kiu vidas la koron de homo, aŭdis sian krion. Subite la mortonta ĉasisto ekvidis malproksime krucon, kaj de la kruco aŭdiĝis laŭta krio: "Mi soifas!" Li sciis, ke ĝi estas la krio de Jesuo. Ĝi travivis lian tutan estaĵon kiel ekscitanta viviga potenco. Lia soifo malaperis, kiam li rimarkis, ke Jesuo, la Filo de Dio, suferis anstataŭ li sur la kruco de Kalvario. 1 Samuĉlo 16: 17, Johano 19: 28.

Li ekstaris perfekte refreŝigita, ĉia laceco kaj laceco forlasis lin. Li dankis Dion, ke Jesuo suferis anstataŭ li, por ke li povu esti refreŝigita kaj revivigita. Li elkore dankis Dion pro tio, ke li renkontis lin tiel mirinde. Li tiam ĉirkaŭrigardis kaj scivolis, kiun direkton preni por trovi siajn homojn. Dum li rigardis, li vidis sian surprizon, bela mano ŝvebanta ĉirkaŭ kvar futojn super la tero, montranta fingron en antaŭen direkto. Dum li moviĝis al ĝi, scivolante ĉu la mano, kiun li vidis, estis reala, ĝi moviĝis antaŭ li. "Ĝi estas la mano de Dio kaj la fingro de Dio", li diris al si kaj sekvis ĝin preskaŭ tage kaj nokte. Kiam li movis la manon daŭre moviĝis, kiam li staris senmove, la mano staris senmove. Fine la mano haltis super fonto de malvarmeta akvo. Li trinkis ĝis lia soifo estingiĝis. Dum li rigardis supren kaj rimarkis, ke la mano malaperis, li vidis de malantaŭ la proksimaj sablodunoj, la tendojn de la tendaro.

Alveninte al la tendaro, li trovis, ke liaj homoj preĝas, ke Dio revenigu lin sekure al ili. Li ankaŭ malkovris, ke la alia ĉasisto estas inter tiuj, kiuj preĝis por li. Ankaŭ li estis perdita kaj Dio ankaŭ rekondukis lin al sia familio en rimarkinda maniero. Sekvinte la malĝustan vojon, li trovis sin perdita en la dezerto, kaj vagis dum la tuta nokto vane serĉante la tendaron. Al la tagiĝo li vidis surprizite sian

okjaran filon, mansignante lin de proksima duno. Li scivolis, kiel la knabo povus trairi tian distancon sola. Kvankam la spuroj de la knabo ne estis videblaj, la vizio estis tiel klara, ke li ekiris al la duno, kaj tiel daŭris, ĝis li transiris ses dunojn. Atinginte la sepan, de kie la knabeto mansvingis, li povis vidi la tendojn de la tendaro malproksime. Li baldaŭ trovis sin ĉe la litrando de sia filo, kiu dormis profunde. Li tiam konsciis, ke Dio donis al li vizion, por savi lin.

Ni finfine, kiel ĉasistoj, ĉasas la aferojn de ĉi tiu mondo, ĉu riĉeco, famo, komforto, mono, plezuro, sukceso kaj tiom multaj aliaj aferoj, tiel ke ni forgesas serĉi la Regnon de Dio unue. Ni perdiĝas en la spirita dezerto de ĉi tiu mondo. Niaj animoj soifas Dion, la vivantan Dion, ĝis ni krios al Li en malespero, ĝis Jesuo malkaŝiĝos al ni kiel la fonto de la Vivo. Jesuo diris: "Mi venis, por rigardi kaj savi tiujn, kiuj estas perditaj." Li serĉas la perditajn ŝafojn, ĝis Li trovos ĝin. Li serĉas vin kaj min. Kiel perdiĝas ŝafo? Dezirante malbonon, malatentante la vokon de la paŝtisto, restante malantaŭe dum la paŝtisto kaj liaj ŝafoj plu moviĝas, aŭskultante la voĉon de la tentanto, aŭ kurante antaŭ la paŝtisto kaj elektante siajn proprajn paŝtejojn.

Kiel perdiĝis la Malŝparema filo? Li deziris la pekajn plezurojn de la mondo. Li estis sendanka al sia patro, posedis lin la amo al mono, kiu estas la radiko de ĉiu malbono. La dio de ĉi tiu mondo blindigis siajn okulojn, tiel ke li ne povis vidi sin iom post iom, sed certe drivante en la koton de peko, for de Dio kaj lia patro, kiuj daŭre preĝis por li. Dum li paŝtis la porkojn kaj suferis malsaton, li vekigis el sia malsaĝeco. Li forlasis la porkojn kaj la mastron, kiuj ne permesis al li plenigi sian malplenan stomakon per la glumoj, per kiuj la porkoj estis nutritaj kaj revenis al sia patro. "Mi pekis kontraŭ la ĉielo (Dio) kaj kontraŭ vi. Mi ne plu indas

esti nomata via filo. " Li ne akuzis iun ajn krom li mem, konfesante, ke li pekis. Lia ama patro bonvenigis lin hejme dirante, "Ĉi tiu mia filo mortis (spirite) kaj vivas denove; estis perdita kaj troviĝas. " Luko 15: 11-32.

Supozu, ke virino havas dek arĝentajn monerojn kaj perdas unu. Ĉu ŝi ne ekbruligas lampon, balaas la domon kaj serĉas zorge ĝis ŝi trovas ĝin? Kaj kiam ŝi trovas ĝin, ŝi kunvokas siajn amikojn kaj najbarojn kaj diras: "Ĝoju kun mi; Mi trovis mian perditan moneron. " Luko 15: 8-10.

Maria kaj Jozef perdis Jesuon en la templo de Jerusalemo, kaj serĉis Lin dum tri tagoj, ĝis ili trovis Lin. Miloj da seriozaj eklezianoj ankoraŭ estas perditaj, koncerne Kriston. Ili neniam vere trovis Lin, neniam naskiĝis denove per la Vorto kaj la Sankta Spirito, akceptante Jesuon kiel sian personan Savanton. Ili estas perditaj koncerne la Regnon de Dio, ĉar Jesuo diris: "Pentu, ĉar la regno de la ĉielo estas proksima." Mateo 3: 2. "Se la homo ne denove naskiĝas, li ne povas vidi la regnon de Dio." Johano 3: 3. Memoru, Jesuo ankoraŭ serĉas tiujn, kiuj estas perditaj.

Li serĉas vin, kaj se vi serĉos Lin, vi spertos la plej feliĉan renkontiĝon de via vivo. Eble vi perdis vian pacon, vian purecon, vian ĝojon de pekoj pardonitaj, vian ateston antaŭ Dio kaj homoj. Serĉu ĝis vi trovos ĝin en Jesuo. Eble vi perdis vian sanon, vian pozicion, vian laboron, viajn enspezojn aŭ eble vian monon. Alportu viajn problemojn, viajn kordolorojn, al la Sinjoro, kiu povas redoni al vi ĉion, kia ajn ĝi estu. Sed memoru: "Kiu volas savi sian vivon, tiu perdos ĝin, sed kiu perdos sian vivon pro mi, tiu savos ĝin." Luko 9: 24. Vi povas gajni la tutan mondon kaj perdi vian propran animon, kiu havas pli grandan valoron ol ĉiuj riĉaĵoj de ĉi tiu mondo.

Ni ĉiuj, senescepte, estas tute kaj senespere perditaj pro niaj pekoj. "Se ni pretendas esti sen peko, ni trompas nin mem, kaj la vero ne estas en ni. Se ni asertas, ke ni ne pekis, ni faras Lin mensoganto, kaj Lia vorto ne havas lokon en niaj vivoj." 1 Johano 1: 8, 10.

Neniu el ni bezonas resti en la perdita stato. "Por la Filo de homo, venis por serĉi kaj savi tion, kio estis perdita." Luko 19: 10. La Sinjoro estas tre proksima al vi, kaj se vi serĉos Lin, vi trovos Lin, sed vi devas fari ĝin nun. "Serĉu la Sinjoron dum Li estas proksima." Jesaja 55: 6. Vi povas esti certa, ke serĉanta Savanto kaj serĉanta pekulo ĉiam trovos unu la alian. Se vi serĉos Lin, vi trovos Lin. Mateo 7: 7. Kiam vi trovos Lin kaj transdonos vian vivon, vian volon kaj vian estontecon al Li, tiam Li, la Bona Paŝtisto de la ŝafoj, kondukos vin en verdajn paŝtejojn kaj en eternan vivon. Psalmoj 23: 2. Vi, kiuj estas perditaj, voku Lin nun. Ne hezitu, ĉar "Ĉiu, kiu vokas la Nomon de la Sinjoro, estos savita." Agoj 2: 21.

ELIRI

Eliru el la regado de peko. Eliru el la regado de Satano. Jesuo estas Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj. La regnon de mallumo konkeris Jesuo, la Reĝo de Lumo kaj la Reĝo de Paco. Eliru el la sklaveco de peko, la sklaveco de Satano. Jesuo venis por liberigi vin. Li pagis la prezon de elaĉeto sur la arbo de Kalvario. Li mortis, por ke vi liberigu vin. Galatoj 5: 1, Hebreoj 2: 14 - 15.

Eliru el la sklaveco de timo, la timo de morto, per kiu Satano tenis vin sklavigita ĉiujn tagojn de via vivo. Jesuo konkeris pekon kaj morton kaj faris senkaŝan elmontron de ili sur la Kruco, kie Li mortis por vi kaj mi. Li eniris en la regnon de morto kaj konkeris morton. Li leviĝis de la tombo por vivi

eterne. Ni vivas ĉar Li vivas. Ni estas krucumitaj kaj mortaj al la mondo, peko kaj memo, ĉar Jesuo estis krucumita kaj mortis anstataŭ ni. Sed Li leviĝis por nia pravigo, ke per Li ni havu eternan vivon. Romanoj 4: 25.

Satano, kiu iam estis la protektanta anĝelo, la gardanta anĝelo de ĉi tiu mondo, altigis sin super Dio kaj diris: "Mi supreniros super la nuboj; Mi faros min kiel la Plejaltulo. " Sed Dio diris: "Vi estas faligita en la tombon, en la profundon de la putro." (Jesaja 14: 12-16).

Satano la dio kaj reĝo de ĉi tiu mondo estas konkerita. Li ne plu povas regi la homaron, krom se ili submetiĝas al li laŭ sia propra volo.

Dio diras, ke ni eliru el sub regado de peko kaj Satano. Li nomumis Jesuon reganto de la homaro kaj Reĝo de ĉiuj. "Tial, eliru el ili kaj estu apartaj, diras la Sinjoro." 2 Korintanoj 6: 17.

Ĉi tiu Evangelia traktado estis tradukita per komputilo. Se vi povas korekti aŭ plibonigi la lingvon, bonvolu kontakti la oficejon per info@angp.co.za

Se vi trovis savon en Kristo, aŭ alie beniĝis per nia evangelia literaturo, bonvolu informi nin. Ni ŝatus danki Dion kun vi, kaj memori vin plu en niaj preĝoj. Senpaga Evangelia literaturo, libroj kaj leteroj en pli ol 540 lingvoj, bonvolu kontakti nin :

LA KORO DE HOMO

This Gospel tract was translated with a computer. If you can correct or improve the language, please contact the office at info@angp.co.za

E-MAIL: info@angp.co.za

ALL NATIONS GOSPEL PUBLISHERS

P.O. Box 2191, PRETORIA, 0001, R.S.A.

(A Gospel Literature Mission financed by donations)

(Reg. No. 1961/001798/08)